

uwzględnienia jej żądania wezwania do sądu innych podmiotów tej umowy oraz uznania wyroku za je obowiązujący. Odmowa ta skutkuje de facto naruszeniem zasady równości broni pomiędzy podmiotami zawartej między Komisją i jej licznymi kontrahentami umowy, ponieważ instytucja ta mogłaby odpowiednio skierować swą skargę przeciwko wszystkim swoim kontrahentom, podczas gdy taka możliwość nie istnieje w przypadku, gdy skarga została złożona przez jednego kontrahenta.

W swym trzecim zarzucie, składającym się z dwóch części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przez Sąd Pierwszej Instancji art. 1134 i 1165 kodeksu cywilnego, zasady mocy dowodowej dokumentów, art. 1.1 i 10 umowy BU/209/95, art. 2.1, 2.2, 21.1 i 21.4 załącznika II do tej samej umowy, a także brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku bądź błąd w tym uzasadnieniu. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył powyższe przepisy, po pierwsze, wprowadzając rozróżnienie między prawami i obowiązkami różnych kontrahentów, podczas gdy są oni odpowiedzialni łącznie i solidarnie za wykonanie umowy BU/209/95, oraz, po drugie, uznając wnoszącą odwołanie za osobę trzecią względem rozpatrywanej umowy ze względu na jej status podwykonawcy, podczas gdy była ona właśnie tej umowy stroną.

W swym czwartym zarzucie, składającym się z dwóch części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przez Sąd Pierwszej Instancji art. 1134 i 1184 kodeksu cywilnego, zasady mocy dowodowej dokumentów, art. 5 załącznika II do umowy BU/209/95, a także brak uzasadnienia i wewnętrzną sprzeczność zaskarżonego wyroku ze względu na to, że Sąd ten uznał, iż Komisja miała prawo jednostronnie rozwiązać tę umowę z dniem 30 sierpnia 2005 r., pomimo ustalenia, że sprawozdanie końcowe z wykonania umowy zostało przez tą instytucję milcząco zaakceptowane trzy lata wcześniej.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-189/03 ASM Brescia SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 sierpnia 2009 r. przez A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA

(Sprawa C-318/09 P)

(2009/C 267/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA (przedstawiciele: A. Santa Maria, A. Giardina, C. Croff, G. Pizzonia, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w sprawie T-189/03 ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego, w szczególności art. 87 traktatu WE, oraz na brak uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd uznał trzyletnie zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych za pomoc państwa;
- uchylenie wyroku ze względu na niepoprawne i wewnętrznie sprzeczne zastosowanie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim Sąd nie uznał trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych za pomoc istniejącą;
- uchylenie wyroku ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim Sąd potwierdził zgodność z prawem nakazu odzyskania pomocy zawartego w decyzji; oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji (!) w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że przejściowy system ciągłości podatkowej dotyczący przedsiębiorstw z przewagą kapitału publicznego, świadczących lokalne usługi użyteczności publicznej stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem (art. 2 decyzji) lub w zakresie, w jakim Komisja zobowiązała Włochy do odzyskania rzeczony pomocy od jej beneficjentów (art. 3 decyzji);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach zarzutu pierwszego A2A S.p.A. podnosi naruszenie przez Sąd art. 87 ust. 1 WE oraz brak uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd uznał trzyletnie zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych za pomoc państwa. Wnosząca odwołanie uważa w szczególności, że Komisja nie wykazała w decyzji, że dwie przesłanki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE, a mianowicie zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, zostały spełnione w niniejszej sprawie. Ponadto Sąd nie zbadał poprawnie założeń, na których Komisja oparła kwalifikację omawianego środka jako „pomocy”, jak powinien był to uczynić, wykonując „pełną” kontrolę wymaganą przez orzecznictwo wspólnotowe.
2. W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi ewentualnie naruszenie przez Sąd art. 88 WE oraz obowiązku uzasadnienia i wnosi w związku z tym o uchylenie wyroku w zakresie, w jakim Sąd uznał trzyletnie zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych za „nową pomoc”. W szczególności Sąd wiernie powtórzył twierdzenia Komisji i nie zgodził się z tezą, że środki w formie trzyletniego zwolnienia na rzecz przedsiębiorstw skomunalizowanych przekształconych w spółki akcyjne

mogą zostać uznane za „pomoc istniejącą”. Należy natomiast dojść do przeciwnego wniosku, uznawszy, że rozpatrywany system zwolnień podatkowych istniejący przed wejściem w życie traktatu WE znajdował również zastosowanie do przedsiębiorstw skomunalizowanych, które — jak przyznała sama Komisja — stanowią te same jednostki gospodarcze co spółki utworzone na podstawie ustawy nr 142/90.

3. Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego A2A wnosi tytułem dalszego żądania ewentualnego o uchylenie wyroku ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego i zasad w nim zawartych w zakresie, w jakim Sąd potwierdził w tymże wyroku zgodność z prawem nakazu odzyskania pomocy zawartego w decyzji. Zdaniem wnoszącej odwołanie wyrok winien zostać uchylony w zakresie, w jakim — wbrew wcześniejszemu orzecznictwu sądów wspólnotowych — Sąd potwierdził w nim zgodność z prawem ogólnego nakazu zawartego w decyzji i uznał zasadniczo, że władze krajowe nie dysponują żadnym zakresem uznania.

(¹) Decyzja Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-297/02 ACEA SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 sierpnia 2009 r. przez ACEA SpA

(Sprawa C-319/09 P)

(2009/C 267/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: ACEA SpA (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, A. Giardina i T. Ubaldi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, ACSM Como SpA, AEM-Azienda Energetica Metropolitana Torino-SPA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w sprawie T-297/02 w zakresie, w jakim Sąd nie ocenił ujemnie braku zróżnicowanego badania różnych przypadków zastosowania trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych i potwierdził ogólną i abstrakcyjną kwalifikację wspomnianego zwolnienia jako pomocy państwa;
- uchylenie wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie uznał kwalifikacji trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych jako pomocy istniejącej w rozumieniu art. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia Rady WE nr 659/1999 (¹);
- uchylenie wyroku w zakresie, w jakim Sąd potwierdził zgodność z prawem nakazu odzyskania pomocy przewidzianego w art. 3 decyzji (²);
- obciążenie Komisję kosztami poniesionymi przed sądami obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty odwołania na poparcie swoich żądań.

Zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 88 WE i rozporządzenia Rady WE nr 659/1999, jak i na braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jeśli chodzi o brakujące zróżnicowane badanie różnych przypadków zastosowania trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych, przewidzianego w art. 3 ust. 70 ustawy nr 549/1995, jak i w art. 66 ust. 14 dekretu z mocą ustawy nr 331/1993. Sąd naruszył, bowiem prawo i nie uzasadnił swojego orzeczenia w zakresie, w jakim nie ocenił ujemnie — w świetle szczególnych okoliczności sprawy i informacji, którymi dysponowała Komisja — abstrakcyjnego i niepełnego charakteru dochodzenia oraz wniosków, do jakich doszła Komisja w zaskarżonej decyzji, co do różnych przypadków, w których zwolnienie z podatku miało zastosowanie.

Zarzut drugi opiera się na błędnym zastosowaniu przez Sąd art. 87 ust. 1 WE, jak i na braku uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd potwierdził ogólną i abstrakcyjną kwalifikację trzyletniego zwolnienia jako pomocy państwa. W szczególności Sąd nie zbadał prawidłowo okoliczności danej sprawy ani założeń, na których Komisja oparła kwalifikację omawianego środka jako pomocy, tak jak powinien był to zrobić, korzystając z przysługujących mu uprawnień w zakresie pełnej kontroli. Sąd potwierdził zatem decyzję Komisji, chociaż nie wykazano wystąpienia — przynajmniej co do niektórych sektorów, których dotyczy zwolnienie — dwóch przesłanek przewidzianych w art. 87 ust. 1 WE, a mianowicie: groźby zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.